

SPARTA

[Ulrich Seidl, 2022, Austria, 99 min., VOSE]

Lingua **Rumano, alemán, inglés**

Dirección **Ulrich Seidl**

Guión **Ulrich Seidl, Veronika Franz**

Fotografía **Wolfgang Thaler, Serafin Spitzer**

Montaxe **Monika Willi**

Son **Klaus Kellermann**

Reparto **Georg Friedrich, Hans-Michael Rehberg, Marius Ignat**

Produtora **Ulrich Seidl Film Produktion GmbH, Essential Filmproduktion,**

Société Parisienne De Production, Arte, Bayerischer Rundfunk

Distribución **Filmin**

Ewald mudouse no seu día a Romanía. Anos despois e entrado xa nos 40, procura comezar de novo. Deixa a súa moza e múdase ao interior. Coa axuda de rapaces da zona, transforma unha escola en ruínas nunha fortaleza. Os nenos gozan dunha existencia nova e sen preocupacións. Pero a chama da desconfianza non tardará en xurdir entre os habitantes. E a Ewald non lle vai quedar outra opción ca enfrontarse a unha verdade que mantivo oculta durante moito tempo.

FS #213

11.6.2024

SPARTA

Ulrich Seidl

Organiza:

cineclubepontevedra.blogspot.com.es

[cineclubepontevedra](#)

[CineclubPo](#)

Coa colaboración de:

CINECLUBE PONTEVEDRA

ENTREVISTA CON ULRICH SEIDL

POR MARKUS KEUSCHNIGG

Ewald en *Sparta* é o irmán de Richie Bravo, o personaxe principal de *Rimini*. Retratas os dous homes de forma moi diferente. Que teñen en común e onde ves a conexión entre as súas dúas historias? O carácter e o aspecto exterior dos dous irmáns foron deliberadamente concibidos de forma moi diferente. Richie, un puxilista e galán da vella escola, é un cantante pop obsesionado consigo mesmo que está incesantemente ávido de atención e recoñecemento. O seu irmán menor Ewald, pola contra, é un home introvertido e retraído que carece de autoestima. É tímido e inescrutable, nunca busca contacto con outras persoas e trata de resolver todo por si mesmo. O único que teñen en común os dous irmáns é que creceron na mesma casa familiar e que os recordos da súa mocidade compartida dan forma a ambos. Pero mesmo aquí axiña aparecen fendas. Mentres que Richie non pode perdoarlle ao seu pai, que agora padece demencia, a súa educación e rigorosidade autoritarias, Ewald ten unha relación case tenra con el, sobre todo porque sente a soidade e a desolación do seu pai, sentimentos que probablemente tampouco lle sexan alleos. Malia todas as diferenzas entre os irmáns, aínda hai unha conexión entre as súas historias en *Rimini* e *Sparta*. Ambos fracasan a pesar dos intentos desesperados de controlar as súas vidas, e son atrapados, cada un á súa maneira, polo pasado.

Viaxaches a países de Europa do Leste moitas veces e rodaches *Import Export* na Ucraína. Que che levou a ambientar a historia de Ewald no sueste de Europa, en Romanía, e como escolleches os lugares? Houbo varias razóns polas que localizamos *Sparta* en Romanía. Por unha banda, a historia de Ewald está baseada nunha historia real que aconteceu alí. En segundo lugar, o contido da película ditaba que debía ambientarse nunha rexión empobrecida, economicamente subdesenvolvida e socialmente conflitiva. Buscar localizacións para unha película sempre é unha das actividades máis estimulantes para min de cara á propia rodaxe. Viaxar por aí permíteme mergullarme en mundos estranxeiros e novos medios, e tamén coñecer a diferentes persoas e como viven. Isto pon en marcha un proceso que me permite desenvolver desde o primeiro momento o aspecto e a atmosfera da película. Ademais, a elección das localizacións adoita dar lugar a novas ideas para o guión, así como para conformar e desenvolver os personaxes da película.

A maioría dos actores de *Sparta* son de Romanía e non falan alemán. Como foi o casting? En todas as miñas películas os actores afeccionados son seleccionados tendo en conta se poden achegar experiencias ao papel a partir dos seus antecedentes e circunstancias, de maneira que estas lles permitan encarnar o personaxe

dun xeito crible. A trama desta película está ambientada nun ambiente de aldea, e deliberadamente escollemos para *Sparta* crianzas deste medio porque os actores só poden retratar o que xa saben da súa propia experiencia vital. O casting dos rapaces para a película levou meses e só puidemos conseguilo coa axuda de asistentes romaneses e de intérpretes. Afrontámonos, por unha banda, co reto de atopar rapaces de diferentes idades, aspecto e características que puidesen actuar con naturalidade diante da cámara. Por outra banda, tivemos que montar un grupo para a película que fose coherente en si mesmo. Antes de seleccionar os nenos para un papel, ou mesmo os adultos, hai discusións en profundidade cos pais e familiares ao longo de moitas semanas para crear unha relación de confianza e permitirlles comprender os nosos métodos de traballo. Por suposto, isto tamén inclúe a supervisión continua dos nenos durante todo o período de rodaxe por parte de acompañantes formados pedagogicamente e, nin que dicir ten, o cumprimento de todas as normas estatutarias aplicables. Especialmente no caso dos actores afeccionados, unha preparación e un apoio rigorosos durante a rodaxe son fundamentais para o éxito da película. Non obstante, é un principio básico da miña realización cinematográfica que as escenas individuais sexan improvisadas durante a rodaxe. Polo tanto, os actores profesionais e afeccionados tamén son seleccionados en función de se poden improvisar con naturalidade e credibilidade diante da cámara. Asumo toda a responsabilidade do que se lles esixe aos actores en calquera escena improvisada.

***Sparta* e mais *Rimini* únense narrativamente nalgúns momentos clave, pero tamén son moi independentes unha da outra. Non obstante, unha imaxe aparece nas dúas películas: o pai de Richie e Ewald escoitando *A stranger I arrived here* de Schubert na residencia de anciáns e comezando a chorar: por que mostras precisamente este momento en ambas películas?** Este momento, que cobra vida grazas á impresionante actuación de Hans-Michael Rehberg, é relevante para os tres homes, os dous irmáns e o seu pai, tanto en contido como en emoción. Funciona tanto en *Rimini* como en *Sparta* como unha especie de escena final coa que o público se libera do cine. Agardo que este momento no que o ancián pai, que padece demencia, clama pola súa nai ante a súa propia morte que se achega, sexa un clímax emocional para o público, que encapsule a esencia deste díptico e permaneza con eles durante moito tempo. Ademais, recoñézome no texto de Schubert: «Estranxeiro cheguei, estranxeiro voume».

Recollido do pressbook do filme.

Tradución ao galego: Cineclubes Pontevedra.